

INDIGÈNCIES EMOCIONALS

Un relat de: [Rubba Bertanero](#)

Acostumava a baixar els dimarts a la fruiteria, sabia que era el dia que arribava la verdura fresca de Mercabarna. I, el Joan, el fruiter, la col·locava amb extremada delicadesa, tot presentant-la a la botiga talment com si fós una obra d'art.

A la Clara, entrar a la fruiteria la portava a records d'infantesa, recordava la olor de la figuera al costat del riu, la taronjada amb torrades cobertes de mantega i melmelada de maduixes que li preparava l'àvia per esmorzar a l'estiu, la olor de les pomes verdes que menjava quan tornava de l'escola, el plàtan madur que es menjava a l'hora del pati a l'escola...cada racó de la fruiteria la transportava a un lloc diferent de la seva infantesa...i ella els resseguia tots amb el cap ben alt aspirant tots aquells aromes, embriagada de sensacions i records. El Joan ho sabia i, sempre que podia, li guardava alguna branqueta de romaní, o un farcellet de farigola, o unes fulles de menta, o de llaurer, o d'eucaliptus, i sabia que aquell petit detall la faria feliç.

Perque els dos sabien dels secrets de l'altre, secrets que mai s'havien confesat però que els dos coneixien. Cadascú amagava el seu, la Clara l'amagava somrient tímidament al Joan cada cop que aquest li regalava un farcellet d'aromàtiques, i el Joan s'amagava a la seva tenda plena d'olors i color, ordenant i desordenant estanteries de verdures, dia rere dia.

Al Joan una bona clienta li havia explicat el secret de la Clara, el dia que van haver d'anar a casa seva els mossos perque una veïna havia sentit crits d'una dona demanant auxili, i la Clara va sortir amb els ulls plorosos tot dient que no passava res...perque ella, en el fons, se l'estimava.

I la Clara coneixia el secret del Joan, perque la part del darrera de la fruiteria donava al pati de llums del pis de la Clara, i cada dia sentia com la dona del Joan l'escribassava, l'escarnia, se n'enreia i l'humiliava...i el Joan callava i recollia tot el que la seva dona escampava pel terra. I mentre sentia els crits, la Clara s'acariciava les ferides a la pell que li provocaven les cordes que el seu marit li posava per tenir-la reclosa a l'habitació, perque la Clara només baixava els dimarts, que era quan ell la deslligava,i, només per això, ella ja se l'estimava. I el Joan callava, potser perque en el fons estimava a la seva dona o potser perque la fruiteria era d'ella, com la casa, i ell l'únic que tenia eren les ganes de treballar.

Eren dos indigents emocionals.